

Aftenvisiteringen den 21. s. M. og for den 22. s. M. ulovligt at have forladt Kasernen, i beruset Tilstand vakt offentlig Forargelse og sat sig til Modværge ved sin Anholdelse, ifølge Krigsretsdom af 31. Juli 1903, og h. med 2 Gange 5 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød for at have forladt Kvarteret ad ulovlig Vej efter Aftenvisiteringen den 2. Oktober 1903 og være udebleven til næste Dags Formiddag Kl. 6 $\frac{1}{2}$. Jeg gør ingen Kommentar til denne Straffeliste, jeg gør blot opmærksom paa, hvad de ærede Medlemmer sikkert have lagt Mærke til, at et af de Forhold, her have været nævnte, har været fælles for dem alle, nemlig Absentation, Forladen af Kasernen ad ulovlig Vej og Opvækkelse af offentlig Forargelse m. m. Det have de nemlig gjort sig skyldige i i Fællesskab, saa allerede i 1903 vare disse Mænd kendte med hinanden, vare i særlig Grad Kammerater, om jeg her maa bruge dette Udtryk, som jeg hellere vilde anvende paa bedre Forhold end dette.

Den 15. September fandt saa det Opttrin Sted, som jeg før nævnte og nu skal referere. Ved et af de Borde, som vare nærmest nede ved Indgangsdøren, havde disse fire placeret sig, nemlig Nr. 299 Andersen, Nr. 313 Andersen og Nr. 320 Langevad, som siden er borttrømt, samt Nr. 327 Jørgensen. Jørgensen kom senere til, de tre andre vare der i Forvejen. Jørgensen havde ogsaa nydt noget mindre Spiritus end de andre. De sade saa og nøde Spiritus i Fællesskab. Nu maa man erindre, at det er forbudt at føre Spiritus ind paa Kasernen. Allerede det er en Lovovertrædelse. Ved denne Lejlighed nøde de efter egen Forklaring 1 $\frac{1}{2}$ Pot Brændevin de fire Mand og desuden 3 Pægle Bitter. Hvorledes Tilstanden har været oven paa det, kunne de fleste nok tænke sig. Da Klokkeren blev 10 $\frac{1}{4}$, mødte Sergent Jacobsen til Aftenvisitation. Efter Befaling havde han med sig Korporal Hansen og Underkorporal J. C. Jensen. Da de kom, og de fleste af Mandskabet i øvrigt vare i Seng, befalede Jacobsen, at disse ogsaa skulde begive sig i Seng. Dertil vare de ikke villige, og det siges, at navnlig 313 Andersen, fo'r hen imod Befalingsmændene. De lode sig dog tale til Ro. Ganske vist var 299 Andersen, han hed ogsaa Andersen, fremkommen med en Udtalelse til Korporalen lydende saaledes: „Du skal tage dig lidt i Agt, din snottede Dreng, fordi du har to Snore, skal du ikke bilde dig noget ind.“ Men han lod sig dog tale til Ro og skulde gaa i Seng. Da det var sket og

Visiteringen havde fundet Sted, vilde Underofficererne forlade Lokalet. Gassen blev slukket, og de forlode Sovesalen i den Orden, at Sergent Jacobsen gik foran, derefter Underkorporalen og bagest gik Korporal Hansen. Da de vare naaede henimod Døren, fo'r de fire, som havde været ved deres Senge, løs paa Korporal Hansen, som gik bagest. Her er maaske nok Tale om en Letsindighed, men ikke om at overfalde en forhadet Overmand, for det er ikke Sergent Jacobsen, man overfalder. I Forhøret foreligger heller ikke noget om, at de foretog Overfaldet, fordi de havde noget som helst Had til Korporal Hansen. Forhøret over 313 Andersen, der var den første, som tog fat, indeholder den Oplysning: „Han har intet udestaaende med Sergenten; og Korporalen, som han har set første Gang den Dag, Arrestanten mødte til Efteraarsøvelsen, har han ikke haft at gøre med i Tjenesten. Han kan ikke give anden Grund for sin Optræden end sin Beruselse. Naar han bliver beruset, har han „svært ved at lægge Baand paa sig.“ Her er altsaa ikke Tale om at overfalde en forhadet Overmand, men om Lyst til at prøve Kræfterne og lave, hvad jeg tror, man i visse Kredse kalder Fæst. Han siger, at naar han er beruset, har han svært ved at lægge Baand paa sig, og det kan jo heller ikke siges andet, end at han i dette Tilfælde heller ikke har haft Held til at lægge Baand paa sig. Han farer, som sagt, løs paa Korporalen sammen med Nr. 299 — jeg skal dog hellere se efter for at være ganske sikker — jo, det er rigtigt nok. Men de andre to toge ogsaa fat. De væltede Korporalen ned mellem to Senge, og saa fare de alle fire oven paa ham og banke løs paa ham med bare Næver og mest i Ansigtet. Imidlertid viser det sig, at nogen stor Skade er for saa vidt ikke sket, idet disse berusede Mennesker ikke have slaaet saaledes, at der er sket nogen paaviselig Skade. De bleve imidlertid ved at banke løs paa ham, og saa tog først Sergenten fat og vilde trække Nr. 313 væk fra Klyngen mellem Sengene, men da han trækker ham væk, er der to andre, nemlig Nr. 327, Jørgensen, og Nr. 320, der gribe ham og faa ham væltet over i en Seng, og Nr. 313 vælter sig oven paa hans Ben. Imidlertid komme de to Underofficerer løs og løbe ud for at faa Hjælp til at bringe Orden i Fægtesalen. Underkorporalen havde imidlertid staaet og set paa det, og da han i Forhøret blev spurgt, hvorfor han ikke traadte til, forklarede han, at „han var ikke rigtig dristig ved